

LA FIGURA I L'OBRA DE JOSEP-JOAN PINTÓ I RUIZ

1. La figura i la personalitat de Josep-Joan Pintó i Ruiz ha estat i és molt intensa i la seva magnífica obra, molt extensa. A més tenim la fortuna de poder esperar fonamentadament que encara una i altra ho siguin durant molt de temps més. No faré, per tant, un recorregut sobre la totalitat de la seva persona i obra, sinó sobre alguns i diversos aspectes d'una i altra, especialment els més directament relacionats amb el camp del dret, del dret civil i del dret civil de Catalunya, que, em sembla, han estat un dels elements més determinants de l'atorgament del prestigiós Premi Puig Salellas que des de fa tres anys atorga l'Il·lustre Col·legi de Notaris de Catalunya. I em referiré especialment a aquells aspectes dels quals tinc constància directa o quasi directa per haver tingut la sort de compartir amb ell moltes activitats. Al menys així la meua exposició tindrà l'avantatge d'una certa immediatesa.

2. Abans, una felicitació a l'Il·lustre Col·legi de Notaris per la creació del Premi Puig Salellas. Josep Ma. Puig Salellas ha

estat un dels Notaris que honora no només una professió sinó tota una comunitat jurídica d'un moment històric determinat. Vaig tenir l'oportunitat de conèixer-lo a la Càtedra "Duran i Bas" de Dret Civil Català, en la qual participava també Josep-Joan Pintó i singularment al seu Seminari que es reunia a finals dels anys 60 i inicis del 70 sota la direcció del mestre de molts de nosaltres, el Professor Fernández de Villavicencio. De seguida varem sintonitzar. Sens dubte hi contribuí la nostra comunitat d'afecte vers la lleidatana comarca de La Noguera on (concretament a Ponts) Puig s'havia casat i on va tenir la seva primera Notaria i on jo vaig néixer (Balaguer) i passo temporades (Foradada). També Pintó compartia aquests sentiments en relació amb les terres de Ponent si bé en el seu cas concretats a Mollerussa. Puig Salellas, com vaig tenir l'oportunitat de recordar en l'homenatge pòstum que se li tributà a la seu de l'Institut d'Estudis Catalans, fou un gran Notari però també un gran jurista i un gran defensor de la nostra llengua i el nostre Dret. Les relacions de Pintó amb Puig Salellas no s'acaben aquí. Les puc exposar amb coneixement directe perquè en moltes de les comuns activitats jo també, com he dit abans, he tingut la sort de participar-hi. Tots dos tingueren una brillant intervenció al II Congrés Jurídic

Català, aquella magna reunió de juristes catalans de la qual aquest dies es commemoren els quaranta anys, que ha tingut una gran importància a l'hora de la posada al dia de la nostra legislació i que malauradament comença a passar desapercebut per a les noves generacions. Pintó a la Ponència sobre "Filiació extramatrimonial", Puig a la que tenia per objecte l' "Estatut personal i patrimonial dels cònjuges" i jo a la titulada "Relacions del dret civil català amb altres matèries jurídiques" També coincidírem en unes Jornades sobre l'Estatut d'Autonomia de Catalunya celebrades al mes d'abril de 1980, en les quals Puig tractà de molt diversos temes, "El concepte de dret civil català a l'Estatut de Catalunya", "L'ús del català davant l'administració" i "Les competències de la Generalitat. Consideració especial de les de l'article 12", mentre que Pintó i jo fórem coponents del tema "Competències de la Generalitat en matèria de justícia". Amb tota seguretat, però, la relació entre Puig i Pintó s'accentuà quan, entre els anys 1984 i 1988 formaren part, Pintó com a President i Puig com a Secretari, de la Junta de Govern de l'Acadèmia. Jo no vaig coincidir amb ells a la Junta, tot i que ja era, des de 1975, membre de la Corporació. Precisament Puig em va substituir a mi a la Secretaria i al cap d'uns anys, després del mandat de

Pintó i el d'un altre gran Notari, com Lluís Figa Faura vaig accedir a la Presidència. Tornaré sobre aquesta qüestió quan tracti de la vessant acadèmica de Pintó.

3. D'altra banda, tinc la satisfacció de compartir amb els altres Consellers de Justícia de la Generalitat de Catalunya (Ignasi de Gispert, Agustí Bassols, Joaquim Xicoy, Antoni Isaac, Núria de Gispert, Josep Ma Vallés i Montserrat Tura), el primer Premi Puig Salellas; me'n sento molt honorat i penso que és molt merescuda la seva atribució a Josep-Joan Pintó, en la seva tercera edició i seguint a qui va rebre el segon, Joan Berchmans Vallet de Goytisoló que fa poc ens ha deixat i amb qui Pintó estava també fortament unit des del punt de vista jurídic i intel·lectual.

4. Pintó "és" una personalitat, en sentit subjectiu, d'espectre molt ample, precisament perquè té molta personalitat, en sentit funcional. Abans hauríem dit que era polifacètic. Ara s'acostuma dir d'una persona com ell que és polièdrica. Tant se val el nom. Allò que és important és que les múltiples facetes, les diverses cares del poliedre, siguin de qualitat. I aquest és, sens dubte el cas de Pintó.

Em referiré, de la manera resumida que adés he indicat, a la seva condició de jurista, a la seva professió d'advocat i a la seva condició d'acadèmic. En definitiva, a aquelles que són més directament causals de l'atorgament del Premi Puig Salellas i que més valorem els seus companys de la comunitat jurídica catalana. Soc conscient de què, en fer-ho, em deixaré altres aspectes ben importants però lleialment crec que així responc més exactament allò que se m'ha demanat.

Abans, però, semblen imprescindibles algunes dades biogràfiques per a entendre millor la seva persona i la seva obra. Josep-Joan Pintó i Ruiz va néixer el dia 16 d'abril de 1927 a Barcelona. Permeteu-me l'*excursus* de dir que quan, ja fa molts anys, vaig saber aquesta data, vaig tenir un petit desengany. Jo creia que havia nascut a Mollerussa i era lleidatà "*iure soli*"; després m'he adonat que ho era "*iure sanguinis*" i allò que és més important, "*iure voluntatis*" per decisió voluntària i lliure que no implica cap renúncia a la seva condició –en termes de Josep Pla- de "senyor de Barcelona". Va cursar estudis d'ensenyament mig al Col·legi del Sagrat Cor, el primer Col·legi que la Companyia de Jesús va tenir a Barcelona, al carrer de Casp. Jo que també soc

antic alumne de Col·legi de Jesuïtes noto clarament en Pintó, elements indubtablement tributaris d'aquella formació basada en la "*ratio studiorum*" que des de 1599 ha vingut configurant l'estil de la formació jesuítica.

Es llicencià en dret a la Universitat de Barcelona l'any 1949, obtenint per oposició el Premi Extraordinari de Llicenciatura. Per experiència directa sé de la dificultat i mèrit que aquesta oposició, sovint la primera i a vegades la única, comporta. De seguida desplegà funcions de professor de dret civil que sempre va compatibilitzar amb l'exercici de la professió al despatx del seu pare Pintó i Badals, que l'havia fundat a finals del segle XIX i al qual va succeir. I l'any 1959 es va doctorar amb la màxima qualificació d' "Excel·lent *cum laude*".

5. D'aquesta breu referència anterior ja resulta que Pintó fou i és un gran estudiós. Que ha estat constant i persistent en la seva fidelitat al dret civil que ha conreat en totes les seves manifestacions. Permeteu-me una anècdota. A finals dels anys setanta, existia a Barcelona l'Institut de Dret Comparat que havien fundats els esposos Felipe i Regina Solà de Cañizares. N'era President l'enyorat Miquel Casals i

Colldecarera, que havia substituït Josep Maria Pi Suñer i jo havia estat designat Secretari en substitució de Francesc Vega Sala. Una de les activitats més importants de l'Institut eren unes Jornades francoespanyoles de Dret Comparat que se celebraven conjuntament amb la Universitat de Ciències Socials de Toulouse, alternativament a les dues Ciutats. Érem a Toulouse, entre altres, Casals, Pintó, Lluís Figa Faura, Joan Córdoba i jo. El nostre homenatjat, com en ell és habitual, va presentar una magnífica ponència. Crec recordar que tractava de “El nou títol preliminar del Codi civil espanyol” que posteriorment fou publicada en francès als “*Annales*” d'aquella Universitat. Un dels organitzadors francesos se m'adreçà demanant-me l'especialitat del Dr. Pintó. Jo li vaig respondre que el dret civil perquè en aquell temps a casa nostra l'especialització estava vinculada a les diverses disciplines universitàries. El professor francès em va replicar. “Bé, d'acord, però dins del camp del dret civil, quina és la seva especialització?” Em vaig quedar un instant en silenci i li vaig explicar algunes de les seves importants aportacions doctrinals a l'àmbit de la part general, del dret de la persona, del negoci jurídic, dels drets reals, del dret d'obligacions i contractes, del dret de família i del dret de successions. Varem convenir que Pintó només podia ser

qualificat de “civilista” en el més ample i noble sentit de la paraula. I així ho vam deixar no sense un notable grau de perplexitat del meu interlocutor.

Gran coneixedor del dret civil en general, ho és especialment, és clar, del nostre dret, del dret civil de Catalunya. Alguna vegada en converses particulars he dit que en Pintó probablement és el jurista català que més es pot identificar amb la Compilació del Dret Civil de Catalunya. En veritat no es pot dir que en sigui un dels pares però sí un dels fills més importants i un dels seus millors intèrprets en el sentit més etimològic (“*mediador*”) i profund de la paraula, partint de la consideració de la pràctica del dret com una activitat artística (*ars boni et aequi*).

Hi hagué una generació de juristes catalans que rebé la seva formació del dret anterior, singularment de les fonts contingudes a les Constitucions i altres drets de Catalunya, del dret romà i canònic que s’aplicava amb gran amplitud com a supletori i de la doctrina que segurament té a en Borrell i Soler com expressió més indiscutible. Uns quants membres d’aquesta generació foren els que confegiren la Compilació i ens la deixaren a les generacions futures com a

llegat. Els noms de Roca Sastre, Condomines, Faus, de Porcioles, Mans i d'altres resulten indiscutibles a l'hora de parlar dels pares de la Compilació. Hi hagué després una generació que va arribar a temps de contribuir amb el seu esforç a la plasmació legal de la Compilació i a la seva aplicació a la pràctica. Entre ells Casals, Figa Faura, Noguera, Obiols i Pou de Avilés.

Quan es promulga la Compilació per llei de 21 de juliol de 1960, Pintó ha complert 33 anys (l'edat dels elegits que en deien abans). Fa poc que ha obtingut el doctorat i ja destaca com un brillant advocat. Tinc la certesa de que la promulgació de la Compilació fou per a ell un esdeveniment transcendental, l'obra dels seus mestres, en especial de Roca Sastre. I es dedicà amb tota la intensitat de que és capaç (i que és molta) a la tasca del seu estudi, de la seva divulgació i de la seva aplicació professional. És probable que per a Josep Maria Puig Salellas, tres anys més gran que l'avui homenatjat, i que probablement per a Plutarc hauria estat una "*Vida paral·lela*" a la d'en Pintó, el mateix fet tingués efectes semblants. Segurament altres persones podrien ocupar un lloc en aquesta generació que desplega la seva activitat científica i professional més fecunda entorn de la

Compilació. No els esmentaré per no incórrer en cap omissió injusta. I moltes altres, sense que tampoc procedeixi aquí esmentar-ne cap si bé algunes estan avui presents en aquest acte, troben la seva inspiració en el text de 1960 però amb una perspectiva diferent, enfocada cap a la seva modificació per acomodar-la als nous temps, a la realitat social catalana del moment i als canvis polítics que s'albiraven i que per fortuna finalment es produïren.

I atès que suara he parlat del mestratge de Roca Sastre sobre Pintó, cal assenyalar que segurament Pintó és qui ha dedicat més pàgines i hores a l'estudi de l'obra de Don Ramon Ma. Roca, participant en quants homenatges se li han tributat i ocupant la Direcció de la Càtedra "Roca Sastre" de la Fundació del mateix nom, a la delegació de Cervera de la UNED, succeint Vallet de Goytisolo i antecedint-me. En aquesta Càtedra va organitzar diversos Cursos en els quals participà activament. Tinc el convenciment de que Pintó reconeix en Roca i Vallet dos dels seus principals mestres.

6. Pintó ha destacat, i molt, en l'activitat professional com advocat, tant en les actuacions extrajudicials (l'aplicació ordinària del dret) com en la resolució alternativa dels

conflictes (transaccions, compromisos i arbitratges). Especialment ha destacat com àrbitre, tant quan ha estat designat “*ad hoc*” com quan ho ha estat per diverses entitats administradores del procediment arbitral.

En el cap jurisdiccional però desenvolupant funcions decisòries, cal destacar la seva tasca al Principat d’Andorra com a Magistrat del Tribunal de la Mitra.

És però com advocat en les actuacions judicials (el tractament de les situacions patològiques del dret que en deia Puig Salellas) on l’activitat professional de Pintó és més destacada. Tinc la sensació de que ha estat l’advocat que probablement ha dut davant els Tribunals de casa nostra el major número de plets referits al dret català i especialment relacionats amb la Compilació. Durant bastant temps vaig col·laborar externament amb el seu despatx i consegüentment puc afirmar que aquella sensació a que abans al·ludia té un fonament ben ferm.

Sempre ha estat molt vinculat al Col·legi. Fou elegit Diputat 4rt. de la Junta de Govern a les eleccions del 15 de desembre de 1962 en la candidatura que presidia com a Degà, el

recordat Frederic Roda i Ventura i en la qual figurava per primera vegada a tota Espanya una dona, Montserrat Avilés Vila que durant el seu mandat va donar a llum, provocant una reacció simpàtica i sorneguera en córrer pel Col·legi la notícia de que per primera vegada a la història un membre de la Junta havia infantat. En aquest òrgan de govern corporatiu va coincidir, entre altres distingits companys, amb el Dr. Fernández de Villavicencio. Fou diputat durant el termini estatutari de cinc anys i va viure en primera fila importants esdeveniments col·legials, entre ells la mort en circumstàncies ben tràgiques del Degà Roda Ventura. S'ocupà de manera especial de la formació dels joves advocats i contribuí a la constitució de la que en homenatge al Degà, es denominaria “Escola de Pràctica Jurídica Frederic Roda Ventura”. Fou en aquesta època quan vaig conèixer a Pintó i de d'aleshores, amb major o menor intensitat, la relació ha estat ben contínua. La primera vegada fou a finals de 1962 o inicis de 1963, doncs jo cursava el segon curs de dret. I el lloc, el passadís davant les Sales de Vista de la que aleshores era l'Audiència Territorial de Barcelona. Pintó esperava amb la toga posada per a informar davant la Sala. Jo acompanyava el meu pare que coneixia en Pintó, a través d'amics comuns de les comunes terres

lleidatanes, com Roca Sastre, Ramon Faus i Joaquim Viola i Sauret. El meu pare me'l va presentar, Pintó m'adreçà unes paraules molt amables i em causà, des del primer noment una gran impressió. Quan vaig acabar la carrera i em vaig incorporar al Col·legi el desembre de 1966, la Junta de la que formava part Pintó m'atorgà el "Premi Josep-Manuel Feixó i Carreras" i em designà per a parlar en nom dels joves que es col·legiaven. Aquest fets refermaren el nostre coneixement

Aquesta dedicació col·legial no li impedí a anar publicant, especialment a la Revista Jurídica de Catalunya, de la qual durant molts anys ha estat membre del Consell de Redacció. Alguns dels seus treballs d'aquesta època són: "Naturaleza Jurídica del pago" (1949), "En torno a la llamada condición resolutoria tácita (art. 1124 C.C.)" (1953 i 1954), "El usufructo general de viudedad en el Anteproyecto de la Compilación Especial del Derecho Civil de Cataluña" (Anuario de Derecho Civil 1953), "La Jurisprudencia del Tribunal Supremo en relación con la indemnización de daños y perjuicios, durante el año 1957" (1958), "Identificación y determinación de fincas y su publicación" (1959), "Incumplimiento de las obligaciones civiles" (1964), "La resolución del derecho del arrendador y la subsistencia de los

arrendamientos rústicos y urbanos sujetos a la legislación especial" (1965), "Investigación de la paternidad" (1968). També va redactar el text corresponent a nombroses veus a la "Nueva Enciclopedia Jurídica Seix"

D'una manera especial voldria significar la importància del treball "Los bienes puestos a nombre de la mujer en el Derecho civil de Cataluña" (1970) publicat al número extraordinari de la RJC d'aquest any i a un volum titulat "Estudios jurídicos sobre la mujer catalana" editat per la "Càtedra Duran i Bas". Jo no recordo un altre article tant elogiat pels advocats catalans. De gran qualitat i densitat dogmàtica, acarava un important problema de la societat d'aquell moment, posava ordre en una jurisprudència dispersa sobre la matèria i forniva elements de gran utilitat pràctica, arribant a consignar en una de les extenses notes a peu de pàgina el text d'allò que al seu entendre havia de ser la petició -el "*Suplico*"- de la demanda. L'article tingué un èxit extraordinari.

Ja he assenyalat abans la destacada participació de Pintó al II Congrés Jurídic Català, no només com a ponent del tema relatiu a la filiació, sinó per la seva participació en la discussió

de moltes altres matèries, com per exemple, la fiança o intercessió de la dona i la proposta d'una regulació del “matrimoni de fet” que tingués efectes per a presumir la paternitat extramatrimonial.

Posteriorment fou bibliotecari de la Junta. Resultà elegit sense contrincant per al període 1973-1978 en la segona part del Deganat de Miquel Casals Coldecarrera. Nogensmenys el mes de novembre de 1976 dimití del seu càrrec per a presentar-se a Degà, dignitat que assolí, també sense oposició, el següent mes de desembre i que exercí fins 1982. Formà part de la Junta de Govern, doncs, des de desembre de 1973 fins desembre de 1982. Nou llargs, difícils i fructífers anys. Durant el seu mandat com a bibliotecari era Degà Miguel Casals Coldecarrera. En aquest període varem coincidir a la Junta de Govern durant sis anys. Jo en formava part, com a Diputat setè des de 1970 a 1975 i per tant, en un primer moment varem coincidir dos anys. L'any 1978 vaig ser elegit novament com a Diputat cinquè i en aquesta segona etapa, tota ella en el Deganat de Pintó, varen passar quatre anys de gran record. Aquesta coincidència durant sis anys a l'òrgan de govern de l'advocacia barcelonesa em va permetre aprofundir en les seves qualitats humanes,

científiques i professionals. Foren moments molt especials no només per al Col·legi sinó per a la història d'Espanya. I Pintó hi tingué de manera molt positiva, i com Casals, l'important paper que correspon al Degà dels advocats de Barcelona.

Els seus nou anys a la Junta compregueren els dos darrers anys del franquisme i tota l'anomenada primera transició política, comprenent les primeres eleccions democràtiques, la Constitució, l'Estatut, el primer govern del President Jordi Pujol a la Generalitat, els fets del 23 de febrer de 1981 i altres fites importants fins arribar a les eleccions que dugueren al poder per primera vegada amb la nova Constitució, una alternativa política ben diferent. No és el moment d'assenyalar quant intensament aquestes realitat afectaren al Col·legi d'Advocats i ala seva Junta de Govern. De tota manera m'agradaria assenyalar com, a més de fer front a les interpel·lacions externes (algunes molt greus, inclosos els assassinats de Joaquim Viola i els advocats laboralistes del despatx del carrer Atocha de Madrid), el Col·legi mai va interrompre la seva funció al servei dels advocats de Catalunya (que foren objecte de diverses classes d'agressions físiques i morals, provinents de sectors radicals

de diverses ideologies polítiques) i el seu capteniment com a centre privilegiat de la comunitat jurídica catalana, preocupant-se intensament de la llengua, la cultura i el dret de Catalunya.

D'aquesta època són les diverses i no sempre fàcils passes fins arribar a la consideració del català com a llengua pròpia del Col·legi, la constitució de la Comissió i la promoció del Congrés de Cultura Catalana i moltes activitats en el món del dret que van des de les Conferències sobre el nou títol preliminar del Codi civil (any 1974) i les Conferències sobre l'Estatut, de l'any 1980. I crec que és de Justícia recordar el bon ambient entre els membres de la Junta, tot i les nostres diverses ideologies, al qual va contribuir, entre altres fets, la reunió que la Junta de Govern va celebrar a Mollerussa el dia 16 d'octubre de 1979, invitats per en Josep Joan Pintó i la seva gentil esposa Montserrat Sala, que va refermar la companyonia entre els seus membres.

7. Em referiré en darrer terme a la vessant de Pintó com a membre de número i com a President de l'Acadèmia de Jurisprudència i Legislació de Catalunya, com a membre de número de la "Real Academia de Jurisprudencia y

Legislación” amb seu a Madrid i amb menor detall com a membre d’altres Acadèmies no estrictament jurídiques

Pintó fou elegit acadèmic el 2 de juny de 1967, a la vacant produïda per la defunció de Borrell i Macià que, a la seva vegada, havia succeït el seu pare Antoni Mª Borrell i Soler. L’any 1985 va elegir la medalla “Duran i Bas” que és la que du en l’actualitat.

Pintó fou elegit President de l’Acadèmia l’11 de gener de 1984, succeïnt Miquel Casals Coldecarrera i exercí el càrrec fins el 9 de febrer de 1988 en que fou substituït per Lluís Figa Faura. Durant el seu mandat es produí la darrera reforma dels Estatuts, l’assumpció per la Generalitat de la seva competència exclusiva en matèria d’acadèmies amb seu a Catalunya. A instància del Departament de Justícia s’elaborà un estudi relatiu a la reforma del dret civil català i es constituí una Comissió integrada per Ramon Faus, Lluís Puig, Encarna Roca i jo mateix que presentà un programa per a tractar cinc temes (filiació; successió; relacions personals i patrimonials entre cònjuges; drets reals i contractes; i fons del dret i dret supletori, així com problemes de constitucionalitat) que foren discutits al llarg

del curs següent. El 6 març 1985 Lluís Roca-Sastre i Muncunill pronuncià el seu discurs de recepció sobre “Conceptes generals del dret de successions” que fou contestat per Pintó. És de remarcar que Pintó probablement és l’acadèmic que ha contestat més discursos de recepció. A més de l’anterior, recordo els de Francisco Soto Nieto (1979) sobre “El cambio social y el Derecho”; Antoni Sabater Tomás (15.06.1993) sobre “De les fonts del Dret andorrà fins a llur aplicació: La jurisprudència com a conducta”; Josep Ma. Pou de Aviles (10.12.1990) sobre “L’accessió invertida: Nous horitzons”; Josep-Enric Rebés (27.11.2002) sobre “Reflexions sobre la responsabilitat sanitària de l’Administració”; Elias Campo (3.06.2004) sobre “Aspectos del convenio y del laudo arbitral vistos por un Notario. Cuestiones de la nueva ley”; i Eugenio Gay Moltalvo (22.05.2008) sobre “La lluita per la dignitat. La dignitat humana (pressupost necessari de l’ordenament jurídic”. A la seva reconeguda competència que li permet atendre matèries ben diverses, s’uneix la seva generositat en efectuar la *laudatio* del recipiendari, encara que, permeteu-me la ironia, la seva *abundantia cordis.... et verbi* sovint el dugui a un desbordament del temps previst la qual cosa provoca més d’una inquietud

en el President, com he tingut ocasió d'experimentar personalment.

Es preparà un complet projecte de llei de successió intestada i de reserves que va ser molt tingut en compte per les lleis 9 i 11/1987, ambdues de 25 de maig relatives la primera a la successió intestada i la segona, de reforma de les reserves legals. També aquell Curs i a instància del Conseller Bassols es treballà sobre el projecte de llei orgànica del poder judicial i es lliurà l'informa al Departament de Justícia. Correspon a la Presidència de Pintó l'acord de 1985 d'identificar els setials i medalles de la Corporació amb el noms de juristes catalans eminents. El Curs 1986/87 es dedicà preferentment a l'estudi i elaboració d'una proposta de projecte de llei en matèria de llegítimes, encarregada a una ponència constituïda per Follia, Guàrdia, Puig Salellas i Roca-Sastre Muncunill. Gran part de la llei 8/1990 de 9 d'abril, de modificació de la regulació de la llegítima troba la seva base en el treball efectuat per l'Acadèmia, iniciat sota la Presidència de Pintó i acabat sota la de Figa Faura. I permeteu-me novament una anècdota que ja vaig referir en alguna altra ocasió i que ja he avançat a l'inici d'aquesta intervenció i que relaciona a qui dona nom el Premi i a qui avui el rep. El 16 de maig de 1985

la Junta de Govern de l'Acadèmia presidida per i de la qual Puig Salellas n'era el Secretari, fou rebuda en audiència pel rei Joan Carles I en ocasió de la seva estada a Barcelona. La magnífica "Història de l'Acadèmia de Jurisprudència i Legislació de Catalunya" que l'any 2000 escriví Laureà Pagarolas i Sabaté diu que la Junta "li mostrà –al Monarca- la preocupació de l'Acadèmia per la manera com es tractaven les competències del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya en l'aleshores projecte de llei orgànica del poder judicial" que poc després fou la llei 6/1985, d' 1 de juliol. Però jo recordo perfectament que Josep Ma Puig Salellas va dir-nos als acadèmics assistents a la següent reunió que el major impacte de l'audiència es produí en el moment en el qual ell efectuava una explicació succinta, per encàrrec de Pintó, en relació amb les institucions cabdals del nostre dret civil i en referir-se al règim matrimonial de separació de béns, el rei el va interrompre i adreçant-se a la reina significà que aquell era el règim que tenien convingut per al seu matrimoni i que el valorava molt positivament. No ho va dir Puig Salellas però crec que Pintó es va alegrar intensament d'aquesta manifestació.

A més de la seva tasca com a President, Pintó ha tingut una participació molt activa al si de l'Acadèmia. Ha intervingut en els debats amb la claredat i profunditat que li són pròpies. Tot just elegit i en el marc d'un programa sobre responsabilitat civil professional, va elaborar una ponència sobre la responsabilitat civil dels advocats i va participar en els treballs endegats amb la voluntat d'efectuar la prevista revisió desenal de la Compilació. Ha redactat moltes Necrològiques de companys que ens han anat deixant. Ha participat en els dictàmens que ha efectuat l'Acadèmia en la seva funció estatutària de col·laborar a la reforma de la legislació; darrerament sobre el projecte de llei del recurs de cassació en matèria de dret civil català. Ha donat conferències en els Cursos organitzats per l'Acadèmia, durant la Presidència de Robert Follia, sobre arbitratge i sobre hipoteca. I ha presentat nombroses comunicacions, entre elles, "Incidència de la llei concursal en el principi contractual de conservació i en la resolubilitat del negoci jurídic" (2004), "Alteracions provocades per la nova LEC en l'eficàcia final de l'anotació preventiva de demanda i la tradició jurídica catalana. La Constitució de Montsó de 1547 i la posició del dret romà justinianeu – visigòtic. Pràctica actual (2006), "L'extinció del dret de superfície" (2009) i

“Reflexions entorn de la tàcita revocació de testament per la incidència del divorci, la nul·litat o la separació en el matrimoni o la unió de fet entre el causant (o la causant) i l’hereu (o l’hereva) (2011)

A la Real Academia de Jurisprudencia y Legislación, va prendre possessió el 21 de juny de 1999 i ostenta la medalla 36. El seu discurs d’ingrés versà sobre “El afloramiento y la determinación del Derecho según el maestro José Castán Tobeñas”. Ha presentat nombroses comunicacions sobre els temes més variats. Entre elles, “El principio de veracidad biológica y la jurisprudencia del viejo Tribunal de Casación de Cataluña (2000), “Literalidad y justicia del caso concreto. Aplicación del nº 6 del artículo 87 de la Ley concursal” (2009), “Estudio sobre la ley orgánica de libertad sexual y reproductiva y la interrupción voluntaria del embarazo” (2009), “No siempre aquello que ‘debe ser’ alcanza virtualidad ontológica. El singular texto de Modestino (Digesto XLII,1,28) y la cosa juzgada” (2010) i darrerament (2011) “Estudio sobre el art. 1124 C.C. I em consta, per manifestació del Secretari de la Corporació amb qui formo part de la Mesa de la Conferencia d’Acadèmies

Iberoamericanes de Ciències Jurídiques i Socials, que totes elles han causat un gran impacte en el plenari d'acadèmics.

Pintó forma part també de la Real Academia de Ciencias Económicas y Financieras, amb seu a Barcelona i de la Reial Academia de Doctors.

Pel seus mèrits Pintó ha estat distingit amb la Creu de Sant Jordi de la Generalitat i amb la Creu d'honor de Sant Ramon de Penyafort

8. Acabo ja. I m'adreço a la Junta del Col·legi de Notaris de Catalunya i a l'homenatjat. Com deien els clàssics "Optime optimo optimam operam datis". Doneu de manera excel·lent un gran Premi, que du el nom d'un jurista extraordinari, José Maria Puig Salellas, a una persona excepcional, òptima en el precís sentit de la paraula i que ha desenvolupat una obra que és magna en quantitat i qualitat. Felicitats doncs al Col·legi de Notaris.

I felicitacions òbvies a Josep Joan Pintó i Ruiz. Reps un Premi molt merescut. Per la teva obra passada. Espero i

desitjo que també per la teva obra futura. Déu vulgui que sigui per molts anys.

I a tots vostès, moltes gràcies per la seva atenció.

Barcelona, 16 de novembre de 2011